स्वयं विष्णुर्भवान्नित्यं तपस्त्वं तपतां हरे । पुत्रार्थं प्रति ते देव तपश्चर्य्या जनार्द्दन ।
पुत्रो दत्तो मया देव पूर्व्वमेव जगत्पते । शृणु तत्रापि भगवान् कारणं कारणात्मक ।
तपश्चर्त्तुं प्रवृत्तोऽहं कुतश्चित् करणाद्धरे । वर्षायुतं महाघोरं पुरा कृतयुगे तदा । १४९१०
भवानी तत्र मे देव परिचर्त्तुं तदाऽभवत् । पित्रा नियुक्ता देवेश उमैषा वरवर्णिनी ।
भीत इन्द्रस्तदा देव मारं मां प्रेषयत्तदा । मधुना सह संयुक्तो मारो मामागतस्तदा ।
लक्ष्यं मामकरोत्तत्र वाणस्य प्रेषितस्य ह । एषा मां सेवते तत्र दानात् पुष्पादीनां हरे ।
ततः क्रुद्धोऽहमभवं दृष्ट्वा मारं तथाविधं । क्रुध्यतो मम देवेश नेत्राद्वह्निः पपात ह ।
सोऽयमग्निस्तदा मारं भस्मसात् कृतवान् हरे । अचिन्त्यं तदा विष्णो शक्रस्यैतत् चिकीर्षितं । १४९१५
ततः प्रभृति देवेश दया तं प्रति वर्त्तते । ब्रह्मणा च नियुक्तोऽस्मि प्रोतस्तत्र जनार्द्दन ।
नियुक्तः पुत्ररूपेण स तं देव जगत्पते । ज्येष्ठस्तव सुतो देवः प्रद्युम्नेत्यभिविश्रुतः ।
स्मरं तं विद्धि देवेश नात्र कार्य्या विचारणा । इत्युक्त्वा पुनराहेदं याथात्म्यं दर्शयन्निव ।
मुनीनां श्रोतुकामानां याथात्म्यं तत्र सत्तम । अञ्जलिं संपुटं कृत्वा विष्णुमुद्दिश्य शङ्करः ।
उमया सार्द्धमीशानो याथात्म्यं वक्तुमैहत । हरे कुर्व्वति तत्रैवमञ्जलीं कुरुसत्तम । १४९२०
मुनयो देवगन्धर्व्वाः सिद्धाश्च सहकिन्नराः । अञ्जलिं चक्रिरे विष्णौ देवदेवेश्वरे हरौ ।
॥ महेश्वर उवाच ॥ यत्तत् कारणमाद्यस्तत् सांख्याः प्रकृतिसंज्ञकं । त्रिधाभूतं जगद्योनि प्रधानं कारणात्मकं ।
सत्त्वं रजस्तमो विष्णो जगदण्ड जनार्द्दन । तस्य कारणमाद्यस्त्वं सांख्यास्तत्त्वविदो हरे ।
ततो महान् समुत्पन्नः प्रकृतिर्यत्र कारणं । तद्रूपेण भवान् विष्णो परिणम्याधितिष्ठति ।
तस्मात्तु महतो घोरादहङ्कारो महानभूत् । सत्त्वमादौ जगन्नाथ परिणामस्तथा वहिः । १४९२५
अहङ्कारात् प्रभो देव कारणानि महान्ति च । तन्मात्राणि तथा पञ्च भूतानि प्रभवन्त्युत ।
तानि त्वमाद्यरीशानं भूतानीह जगत्पते । पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च पञ्चमं ।
चक्षुर्घ्राणं तथा स्पर्शो रसना श्रोत्रमेव च । मनः षष्ठं तथा देव प्रेरकं तत्र तत्र ह ।
कर्म्मेन्द्रियाणि चान्यानि वागादीनि जनार्द्दन । त्वमेव तानि सर्व्वाणि करोषि नियतात्मवान् ।
स्वेषु स्वेषु जगन्नाथ विषयेषु तथा हरे । निवेशयसि देवेश योग्यामिन्द्रियपद्धतिं । १४९३०
यदा त्वं रजसा युक्तस्तदा भूतानि सृष्टवान् । यदा च सत्त्वयुक्तोऽसि तदा पाता जगत्त्रयं ।
यदा त्वं तमसाकृष्टस्तदा संहरसे जगत् । त्रिभिरेव गुणैर्युक्तः सृष्टिरक्षाविनाशनं ।
वर्त्तसे त्रिविधां भूतिमाश्रित्य नियतात्मवान् । इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु नियोजयसि माधव ।
प्राणिनामुपभोगार्थमन्नं सृष्ट्वा जगद्गुरो । तस्मात् सर्व्वत्र भूतेषु वर्त्तसे सर्व्वभोगवान् ।
ब्रह्मा त्वं सृष्टिकालेषु स्थितौ विष्णुरसि प्रभो । संहारे रुद्रनामाऽसि त्रिधामा त्वमसि प्रभो । १४९३५
भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च । एताः प्रकृतयो देव भिन्नाः सर्व्वत्र ते हरे ।
सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् । सहस्रधा सहस्रास्य सहस्रात्मा दिवस्पतिः ।